

Arbejderhærens Træskomarsch volder mange af dem, der kalder sig Venstre, en lønlig Gru, thi det er uskønt at se Sult og Nød præget i mange af de arbejdende Kvinders og Mænds Ansigter.

Men netop derfor ligger Fremtidsopgaverne i Arbejderbevægelsen. Der raaber de hjemløse Smaa om Brød og Opdragelse og Kvinderne om Menneskeret.

Grundloven har hjulpet vor Retfærdighedsfølelse til Bevidsthed. Lad os derfor fejre denne Dag som Fest, men lad os slutte os til det Tog, hvor der er megen Uret at afhjælpe. — Det store Arbejdertog med sine berettigede Fordringer og de store Fremtidsopgaver.

Johanne Meyer.

Inspektricer.

En Inspektrice! Hvilke Faldgruber ligger der ikke skjult under dette tilsyneladende saa simple Ord! Ganske vist, det er Skoledirektionens, baade verdslige og gejstlige Medlemmer, der foreslaar at ansætte en Inspektrice, saa Sagen maa dog vel være gennemtænkt og kan staa sin Prøve selv for Kirkens Dom.

Men — sæt nu, at vedkommende Inspektrice fik Lyst til at gifte sig — og slige Lyster er jo menneskelige — hvad saa! Ja, der staar man straks i Ufærd.

Var det en Inspektør, ja, saa var det jo den simplede Sag af Verden; saa giftede han sig, og deri var intet mærkeligt eller anstødeligt. Tvert imod.

Men en Inspektrice; en Kvinde! Det vilde dog virkelig være beklageligt, om hun tog sig sine Embedspligter saa let, at hun faldt i Giftetanker.

Men det kunde jo gaa saa galt; man har jo set, at Lærerinder gifter sig. Og det var dog at krænke og beskæmme Direktionens og Borgerrepræsentationens Haab, at vedkommende Dame vil forblive ugift til sin Dødsdag.

Mon det dog ikke havde været bedre at kræve Celibatløftet af den eller de vordende Inspektricer. Man kan næppe være for forsigtig, naar der er Tale om at værne Kvinder mod at gøre Daarskaber.

Petra.

Dansk Fredsforenings Aarsmøde

afholdes efter Indbydelse fra Fredsforeningen for Skanderborg og Omegn i Aar i Skanderborg Søndagen den 24. Juni Kl. 9 Formd. Om Eftermiddagen afholdes et større offentligt Møde. Den 23. foretages en Udflugt til Himmelhjerget over Ry Folkehøjskole.

Dagsordenen for Mødet er:

1. Formanden aflægger Beretning om Foreningens Virksomhed siden sidste Aarsmøde (Vedt. § 6).

2. Beslutning angaaende Regnskabet for 1893 og Valg for 2 Revisorer for 1894 (§ 6).

3. Fredsbladet for 1895 (Bestyrelsen foreslaar, jfr. Vedtægternes § 3, at 40 Øre for hvert Medlem indsendes, for hvilke Bladet leveres gratis).

4. „Hvorfor og hvorledes bør der virkes for Danmarks vedvarende Neutralitet“ (indledes af Fr. Bajer og forhandles i Forbindelse med Punkt 5.)

5. Forslag til Beslutning: Hovedbe-

styrelsen bemyndiges til at affatte Spørgsmaal, som skal forelægges Valgmænd og Kandidater inden Valgene til Landsting og Folketing, navnlig med Hensyn til Foreningens Program (Neutralisering, Voldgift, det sønderjyske Spørgsmaal), Indmeldelse i Rigsdagens interparlamentariske Komité, Bevillinger til interparlamentariske Konferencer og Verdensfredsbureauet samt størst mulig Nedsættelse af de nuværende Militærudgifter.“ (Indledes af Formanden).

Da der er meget vigtige Spørgsmaal paa Dagsordenen, bedes Kredsene endelig sørge for en talrig Repræsentation. Særligt henledes Opmærksomheden paa Punkterne 3 og 5. Vi haaber at kunne opnaa samme Moderation paa Jernbanen som sidste Aar. Den 26. Juni — 1. Juli holdes den store Landmandsudstilling i Randers, saa man kan tage lige fra Skanderborg til Randers.

Opfordring til Venner.

Sommerferien nærmer sig, den Tid, da mange af Københavns Smaapiger og Dreng glæder sig til at komme en Maanedstid paa Landet og faa noget Kød paa Kroppen. Og mange kan haardt trænge dertil. Vinteren har i Aar været lige saa slem for Smaafolk som de strænge Vintre. Da jeg for nogle Aar siden i forskellige Blade rettede en Anmodning til Landmændene om at tage mod Børn fra København en Maanedstid, var der mange, der tilbød sig. Jeg vil haabe, at der i Aar maa komme lige saa mange. Jeg er overbevist om, at Børnene i Almindelighed vil opføre sig pænt og ordenligt, saa jeg tror ikke, at ærede Venner skal holde sig tilbage af den Grund. Henvend Dem til Deres Kredsformand med Deres Tilbud — jeg haaber, de ærede Kredsformænd med Glæde vil sende mig Navne og Adresser paa dem, der ønsker Børn — eller ogsaa skriv direkte til mig. Opgiv Køn og omtrentlige Alder.

Det maa helst gøres inden 10. Juni, for at Børnene kan opgive, hvor de skal hen.

De vil komme ca. den 10. Juli og blive til den 12. August.

Den lille humane Sag tror jeg ogsaa er en Side af Fredssagen.

Støt de Smaa! R. P. Rasmussen.

Ærede venskabelige Blade bedes optage ovenstaaende.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af Ida Boy-Ed.

„Moder“, sagde Otilie med en af Angst bævende Stemme. „Moder, tal til mig!“ Hun lagde sig paa Knæ foran Moderen og saa bedende op til hende. Mariane rørte sig ikke.

„Sig kun et eneste Ord, lille Moder. Hvad er dog sket, som kan knuse Dig saaledes? Hører Du, Moder — blot et Ord!“

Mariane tav stadig.

„Ser Du da ikke, Moder, hvor angst jeg er? Jeg har slet ikke forstaaet, hvad der er foregaaet. Jeg begreb kun, at Du har Fjender. Jeg begreb, at man forsvarede Dig. Hvorfor sørger Du saadan? Du har genset Lehse — er det det, der er i Vejen?“

Aa, jo, det er forfærdeligt, Moder, hvor mange der sætter Livet til ved at duellere, men ser Du, Moder, føler Du da ikke, at Lehse altid selv har været frygtelig ulykkelig derved? Aa, sig dog et Ord!“

Det stakkels Barn, som helt havde mistet Fatningen, slyngede Armene om Moderens Knæ.

„De jager mig dog til Døde“, mumlede Mariane aandsfraværende.

„Moder, kom til Dig selv! Jeg, dit Barn, er her jo“, jamrede Otilie.

„Mit stakkels Barn!“ sagde Mariane og lagde Haanden tungt paa Otilies Hoved.

„Ikke stakkels, Moder! lykkelig, naar hun ser Dig lykkelig! Og jeg véd, at jeg kan gengive Dig din Fred. Jeg sagde en Gang, at jeg vilde vide, hvorfor jeg skulde gøre det. Men nu vil jeg slet ikke mere vide noget, fordi jeg føler, at det skal være saaledes! Jeg véd, Moder, at alt vil blive godt, naar jeg gifter mig med Baron. Og, hører Du lille Moder, nu vil jeg gifte mig med ham!“

Hefligt grædende kastede Otilie sig om Moderens Hals. Fru Mariane skælvede. Først efter nogle Øjeblikkes Forløb spurgte hun dæmpet: „Elsker Du ham?“

„Spørg mig ikke“, hulkede Otilie, „jeg vil gifte mig med ham, og saa bliver vi allesammen lykkelige. Allesammen.“

Men ved Ordet „allesammen“ græd hun endnu heftigere, „Alfred ogsaa?“ tænkte hun. Mariane rejste sig langsomt. „Lad mig være alene“, sagde hun med en klangløs Stemme.

„For Guds Skyld — nej — Moder — se ikke saadan paa mig“, stammede Otilie, „sig blot et kærligt Ord.“

Med største Anstrængelse lykkedes det Mariane at tremtvinge et Smil.

„Min egen, gode Otilie . . . Du skal ret have Tak . . . vi vil tale om Baron i Morgen . . . alting vil sikkert nok blive godt.“

Otilie følte, at hun maatte gaa. Paa Dørtrinnet vendte hun sig endnu en Gang om, styrtede tilbage og faldt Moderen om Halsen. Saa løb hun ud af Stuen og lige ind i Onkelens Studereværelse.

I det store øde Værelse sad den unge Doktor endnu alene, tilbagelænet i Stolen og med lukkede Øjne. Ved Lyden af Døren, som faldt i, fo'r han i Vejret.

Otilie — med forgrædt Ansigt, forpjusket Haar, og om det slanke unge Legeme endnu hint rosenrøde, blomstersmykkede Gevandt — Otilie! Hun rakte ham sine Hænder, som han beholdt i sine. Han tænkte, at nu var Øjeblikket kommet, da han skulde tale med hende om Baron, det var hans Pligt som Ven, og hun tænkte, at hun først maatte sige til ham, Vennen, at hun vilde gifte sig med Baron.

„Aa, min kære Ven . . .“ begyndte Otilie.

„Min lille Veninde . . .“ begyndte Alfred.

„Hvordan har Deres Moder det?“ spurgte han.

„Hun har det bedre nu; jeg — har sagt til hende, at jeg vilde gifte mig med Baron . . .“ hun kunde ikke sige mere, men stod der saa hjælpeløs og glemte helt, at Doktor Moscheles efter hendes Mening ikke havde nogen Anelse om Baronens Tilværelse.

(Fortsættes.)